

רק תרצה

מה הייתי משלם בשביל להיות במצרים לפני שלשת אלפים ושלוש מאות ושלושים ושלוש שנה, בשנת ב' אלפים תמ"ח...

להסתובב בין הבתים החד-קומתיים שמזוהותם ומשקופיהם מיוחסים בדם, לראות את העבריים מנסים לראשונה בחייהם לצלות טלה שלם על כרעיו ועל קרבו, לראות את ההתרגשות העצומה על פניהם, את ההשתוקקות לעשות את דבר ה'...

לא היה לה הרבה במה להתפס, עוד לא היו תר"ג מצוות, לא היה להם גמרא ללמוד כהנהגה לליל שימורים, ולא שיעורי הכנה מלהיבים, אבל היתה השתוקקות, רצון, תאוה קדושה - להדבק בהשם, לשמוע את כל מה שיצוה אותנו כאשר יצוה. אהבת כלולותיי.

אנחנו רוצים שביל הסדר הקרוב נקבל אורות, נקבל השפעות, נקבל רצונות טובים, נקבל על עצמנו להיות טובים

וההשתוקקות הזו ממש חלק אינטגרלי מהתורה שקיבלה לאחר חמישים יום, בלעדיה לא היה כלום! התורה חיתנה שנים רבות בשמים ולא ניתנה לבני האדם, רק כדי שכולם ישתוקקו אליה וכן תוכל להתגלות פה בעולם. ולא רק זה, כי מאז שאברהם

אבינו נולד והתחיל להטפיע את המידה הקדושה שלו בעולם, מידת החסד שהיא השתוקקות וחשק למצוות, מאז כבר נחשב שהתחילה התורה, כמו שאומרת הגמרא (ע"ט ט, א), שמהיות אברהם בן חמישים ושנים החל העולם לעבור למצב "שני אלפים תורה", כי החפץ, הרצון והחכמה לתורה הוא שלב הכרחי לפני שמקבלים את התורה.

וככה זה ביציאת מצרים האישית שלנו, שאנחנו רוצים שבביל הסדר הקרוב נקבל אורות, נקבל השפעות, נקבל רצונות טובים, נקבל על עצמנו להיות טובים מהיום. אם אנחנו רוצים שבאמת נזכה להתחיל לעבוד את השם ברצינות, הדבר שאנו צריכים לעשות הוא להתחיל להשתוקק לכך, לרצות את זה, ולא לשכוח

לצעירי הצאן

לא להתמהמה אף לרגע!

כן היה ביציאת מצרים, שברגע שעם ישראל הרגישו שהאיר להם בנשמתם האור הגדול יצאו במהירות מל"ל להסתכל אחורה. ורק כך יכול כל אחד לצאת מן המצרים הפנימי שלו, שצריך לברר מיד כשמעורר לעזוב את העברות והשמויות, כי אם יתמהמה יפסיד הכל מתוך מאמר ראש הישיבה

סיפור השבוע

כאשר ישא הראב"ד את היונק

14 שנים לפטירת רבי יוסף צבי דינור ראב"ד לונדון, שב"ק י"ד ניסן תשפ"א - תשס"ז

ביגדור הסתובב בפרוזדור ההמתנה של חדר הלידה הלונדוני כשכולו מתוח כקפיץ, פניו שידרו מתח רב. בניגוד מוחלט לכך כתפיו היו שמוטות ועיניו היו עצובות, עצובות מאוד.

לא כך נראה אב נרגש המחכה ללידת בנו, אך אביגדור לא פנוי לחשוב על הלידה המשמחת. הוא שובר את מוחו ומנסה לחשוב על דרך יצירתית היכן לדחוף את התינוק הנוול, ואין לו כל רעיון. כל מרצפת בביתו מנוצלת עד כל כך להשיג את דמי השכיחות שלה - בקושי מספיקה לגידול שלשת ילדיו. היכן הוא הולך לדחוף עוד עריסה לתינוק החדש? ונניח שיתלה אותה על התקרה - מאיפה ישיג את הכסף לקנות בגדים וחיתולים לרך הנוול?

כשהאחות הודיעה לאביגדור על לידת בנו הוא אפילו לא שם לב. הוא הנהג בפיזור נפש והמשיך להרהר בחובות המעיקים עליו ובמקום שאין לו לגדל את היונק החדש.

לאחר חצי שעה ניגש עובד סוציאלי אל אביגדור. "אתה נראה לי לחוץ ומوترד, אולי תספר לי ואוכל לעזור לך?". אביגדור חיך חיך עצבני: "הכל בסדר, פשוט נולד לי בן לפני חצי שעה, ואני מאוד נרגש". העו"ס הנהן בספקנות והמשיך לדובב את אביגדור, שעד מהרה נשבר וסח לאיש הרחום את צפונות ליבו.

"אם הייתי מוצא משהו שייקח את התינוק תחת חסותו" סיים אביגדור, "הייתי מאוד שמח, זה יועיל גם לי וגם לתינוק שיגדל בסביבה תומכת ובמקום הראוי לגידולו, אבל אין לי מושג למי אני יכול לגשת שיעזור לי בעניין".

"הגעת לאדם הנכון" אמר האיש. "אני עובד סוציאלי, ובדיקת שביל מקרים כאלו אני כאן. אשמח למצוא עבורך משפחה אומנת שתתאים לאורחות חייכם".

הישועה הגיעה מהר מן הצפוי. כבר למחרת התבשר אביגדור על משפחה חרדית שעומדת בתור לקבלת ילד לאימוץ. אביגדור הרגיש שעול ברזל כבד ניטל מכתפיו. בנו הקט יגדל אצל הורים מאמצים יראי שמים שיתנו לו את כל החסר, בתקווה שבעתיד מצבו ישתפר באופן שתהיה לו שוב יכולת לגדל את ילדו.

יום השחרור מבית החולים הגיע. רופא חמור סבר ניגש אל אביגדור וביקשו לגשת למשרדו. "לתינוק שלך היו בעיות נשימה לא פשוטות" הניחית הדוקטור את הבשורה על אביגדור, "ולאחר בדיקה שערכנו היום גילינו שהילד הוא פגוע מוח באופן רציני ביותר. לא נוכל לשחרר את התינוק היום לפני שנערוך לו בדיקות מקיפות על כל מערכות גופו. אתה ואשתך יכולים לנסות" חתם הרופא

(מקור: בנו הגר"א דינור בספר "דרכי יוסף צבי")

LANDAU logo and contact information for a company with various services.

החיים בהלכה

בהכונת הרה"ר בצלאל נהרי שליט"א. דומ"צ קהילת זכרון ישיעה - אלעד

שאלה:

כמה צריך לאכול מהמצה ומהמרור לביל הסדר?

תשובה: כזית "גדול" לכזית בו מקיים את מצוות אכילת מצה מדאורייתא, וכזית "קטן" לשאר האכילות של המצה והמרור.

התשובה: לכתחילה אנו פוסקים שכזית הוא כשיעור חצי ביצה. נפח ביצה בינונית של זמנינו הוא כ-54 מ"ל, ומכאן שחצי ביצה היא כ-27 מ"ל [ועל במשנ"ב (ס' תפ"ו סק"א) מתי אפשר להקל בגודל שליש ביצה].

אמנם יש שסברו שבזמננו נתקטנו הביצים בחצי, כלומר שכדי לאכול כזית יש לאכול ביצה שלמה של זמנינו [חצי ביצה X2. השיטה הזו ידועה בזמנינו היא לפחות בגודל של 50 מ"ל [כזית בשיעור חזו"א], ומצת יד במשקל 16 גרם היא לפחות בגודל של כ-28 מ"ל [כזית בשיעור הרגיל].

עלי חסה, לעומת זאת, משקלם מקביל בערך לנפחם, ולכן יש לקחת לכזית מרור עלה השוקל כ-28 גרם (ספר "כזית השלם").

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון ניצוץ, ממז"ח הכ"ל המשפחה

נישט פרעגן שאלות

אבי, רבי בן ציון קנייבסקי, נפטר בכ"ז ניסן, ימים מספר לאחר חג הפסח. בחג הפסח הוא שהה בבית מחמת חולשתו, ובאחד מימי חול המועד הגיעו שני יהודים מכובדים לראות את כוס הקידוש הקדושה של רבינו הק' רבי נחמן מברסלב זע"א. אבי הראה להם אותו בסבר פנים יפות.

מאה חמישים שנה ברצף הגביע הקדוש

"המבקרים החלו למדוד ולהתפלפל בעניין שיעורו, כפי שהיו נוהגים שאר המבקרים, ולאחר מכן שאלו את אבי: 'האם זה באמת הגביע של הרבי?'. אבי שמע את השאלה, נטל את הגביע בידו ויצא מהחדר. האנשים חששו שמה פגוע ברגשותיו בשאלתם, וניגשו לאבי ז"ל להתנצל על הפגיעה.

"אבי שמע את בקשת הסליחה ומחה נמרצות: 'לא פגעתי בראשיתך על מה לסלוח'. השניים שאלוהו אם לא נפגע מפני מה יצא לפתע מהחדר, ואבי השיב במשפטים חודרי לב ומעמיקי נפש. 'אין לי כל עניין להראות את הגביע לחובבי יודאיקה. אני נוהג את הגביע לאנשים הרוצים לראות את חפציו של הצדיק, אבל באמונה תמימה. כל הישרארותי יהודי נאמן תלויה בכך שתמיד הקפדתי 'נישט פרעגן שאלות', לא להקשות

רבי יוסף מתרצן: 'עצם היותו של הגביע בידנו אינו דבר של מה בכך. מובא בירושלמי על מקלו של רבי מאיר שהיתה מלמדת דעה. זכות גדולה גמל אתנו ה' שכוסו הקדוש של רבינו, הגביע שעליו היה מקדש בשבתות ובמועדים, נמצא בהישג ידנו'.

(מתוך ראיון עם רבי מרדכי ורבי יוסף קנייבסקי, ממז"ח 'ניצוץ' תשרי תש"פ)

פתגם השבוע

ילד קטן הוא כמו שתיל רך הזקוק לחום ואהבה

מתוך הספר 'פיקודי משמים', המודרך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

Advertisement for 'Lehazlachat U'Le'ruvat' with contact information.

Advertisement for 'Tate Odel' with contact information.